

Publicerad 2011-09-07 21:24 av L Patrik W Johansson

Bilden: Illustrationer av Gustave Dore Plate 21: "Eastward among those trees, what glorious shape..." (V. 309-310)

Förlorat Paradis: BOK V (Komplett version) (J.Milton)

Nu hade så Morgonrodnaden uti hennes gång i Österns Nejd
Annalkats, bes'dde jorden med de Orientaliska Pärlor,
Då Adam vakn'de, sådan hans sedvänja, ty hans sömn
Var Luftigt lätt, ur ren matsmältning född,
Och tempererade ångor vattniga, vilka blott de ljud [5]
Ifrån löv och rykande rännilar, Auroras fläkt,
Lättsamt skingr'de, och den gälla Ottesång
Utav Fåglar uppå var gren; så mycket större
Hans förundran då var att finna ovakn'de Eva
Med Hårlockarna oordn'de, och glödande Kind, [10]
Som genom orolig vila: han å sin sida
Sig lutande halvuppr'st, med blick utav hjärtlig Kärlek
Över henne hängde förälsk'd, och beskådade
Skönheten, vilken båd' vaken eller sovande,
Framsköt märkliga gracer; sedan medelst röst [15]
Mild, som när Zefyros på Flora andas,
Hennes hands mjuka beröring, viskade sålunda. Vakna
Min fagraste, min äkt'de, min senaste grund,
Him'lens senaste och bästa gåva, min alltid nya glädje,
Vakna, morgonen skina, och de friska fälten [20]
Kallar på oss, vi förlora början, att märka huru spirande
Våra tillsedda Plantor, huru blåsande den Citron Lund,
Vad droppa Myrran, och vad den balsamiska Vassen,
Så Naturen hon måla med sina färger, hursom Biet
Sitta uppå Blomstret utdragande flytande sötma. [25]
Sådana viskanden uppv'ckte henne, men med överraskad blick
Mot Adam, och denne omfamnande, hon sålunda talte.

O Allena den hos vilken mina tankar all sin ro finner,
Min Ära, min Fulländning, glad jag åser
Ditt anlete, och Morgonen återkomm'n, ty jag denna Natt, [30]
Sådan natt såsom denna jag aldrig genomled, har dr'mt,
Om jag dr'mt, inte som jag ofta har som vana, om dig,
Dagens verk passer't, eller morgondagens kommande görningar,
Utan om förgelser och bekymmer, vilka mitt sinne

Aldrig kände tills denna besvärliga natt; mig tycktes [35]
Nära mitt öra någon kall'de mig fram att vandra
Med mild stämma, jag trodde den var din; den sade,
Varför sover du Eva? nu är den behagliga tiden,
Den svala, den tysta, förutom där tystnaden bevekas
Av den nattdrillande Fågel, som nu uppvaknad [40]
Skönast stämmer kärleksverk'ts sång; nu regerar
Uti sin fulla Sf'r Månen, och med ett mer förnöjsamt ljus
Skugglikt förhöjer tingens intryck; helt gagnlöst,
Om ingen det betrakta; Him'len vakar med alla sina ögon,
Vem att skåda om inte dig, Naturens behaglighet, [45]
I vars åsyn allting fröjda sig, medelst hänryckning
Lockad av din skönhet alltjämt att stilla den beskåda.

Jag uppsteg som vid ditt rop, men fann dig icke där;
För att dig utfinna riktade jag då mina steg;
Och vidare, tycktes det mig, ensam passer'de jag längs med stigar [50]
Som bringade mig helt plötsligt till Trädet
Av förbjuden Kunskap: vackert det synt's mig,
Mycket vackrare i min Föreställning än vid dagen:
Och som jag undrande den åsåg, bredvid den stod
En gestalt'd och beving'd såsom en av de ifrån Him'len [55]
Av oss ofta sedd; hans daggvåta hårlockar dryp'nde
Ambrosia; uppå detta Träd också han där skåd'de;
Och O du fagra Planterade, sade han, med frukt så överbelast'd,
Bevärdigas då icke någon alls att lätta din börda och din sötma smaka,
Varken Gud, eller Människa; är då Kunskap så förakt'd? [60]
Eller avund, eller vilken reservation förbjuda att den smaka?
Förbjud det den som vill, ingen skall ifrån mig undanhålla
Längre denna erbjudna godhet, varför sattes det annars här?
Med detta sagt och förut'n paus, men med en vågsam Arm
Han plockade, han smakade; jag fuktig där ryste utav fasan kyl'g [65]
Vid sådana djärva ord som svarades med ett dåd så djärvt:
Och han sade sålunda överlyckl'g, O Gudomliga Frukt,
Skönhet i dig själv, men ännu skönare sålunda skördad,
Förbjud'n här, verkar det, som enbart passande
För Gud, ändock kunna den skapa Gudar utav Människor: [70]
Och varför inte Gudar utav Människor, då godheten, ju mer
Förmedlad, desto mer ymnigt växer och flödar,
Upphovsmannen icke försvag'd, utan mera hyllad?
Här, lyckliga Varelse, fagra Änglalika Eva,

Deltag du tillika; lycklig som du dock är, [75]
Lyckligare du må komma att vara, mer värdig kan ingen vara:
Smaka på den, och bliv hädanefter ibland Gudar
Du själv som Gudinna, icke till Jorden begränsad,
Utan stundom i Luften, såsom vi, stundom
Uppstiga till Him'len, med dina meriter, och se [80]
Vilket liv som Gudar leva där, såsom du skall leva.

Då han detta sagt, drog han sig närmre, och till mig framhöll,
Ända upp till min mun av samma frukt som innehade rollen
Av den vilken han hade plockat; den förnöjsamma välluktande doften
Påskynd'de så aptiten, att jag, tycktes det mig, [85]
Icke annat kunde än att smaka. Oförtövat upp till Molnen
Med honom jag flög, och nedanför åsåg
Jorden utsträckt ofantlig, en utsikt vid
Och varierande: undrandes över min flykt och förändring
Till denna höga upphøjelse; plötsligt så [90]
Var min Vägvisare borta, och jag, tycktes det mig, nedsjönk,
Och föll så i sömn; men O så glad jag vakn'de
Att finna detta var blott en dröm! Sålunda Eva om sin Natt
Förtäljde, och sålunda svarte Adam sorgsen.

Bästa Avbild av mig själv och kärare halva, [95]
Bekymren i dina tankar denna natt uti din sömn
Påverkar mig likbördigt; icke heller kan jag tycka om
Denna vulgära dröm, från ondskan sprungen fruktar jag;
Ändock ondska varifrån? i dig kan ingen hysas,
Skapad i renhet. Men vet att uti Själen [100]
Finnes många mindre Förmögenheter som tjäna till
Förnuftet som ledare; ibland dessa Fantasin närmast
Hennes ämbete hålla; av alla de yttre ting,
Vilka de fem vaksamma Sinnens representera,
Formar hon Föreställningarna, såsom Luftens skapelser, [105]
Vilka Förnuftet sammanfoga eller sönderdela, inrama
Allt det som vi bekräfta eller det som förnekas, och kalla
Vår kunskap eller åsikt; återvänder så tillbaka
In i sin privata Cell då Naturen vilar.
Ofta i hennes frånvaro den mimiska Fantasin vakna [110]
Att henne imitera; men oförenliga delar,
Oordnat arbete ofta producera, och för det mesta uti drömmar,
Illa passande ord och dåd för längesedan svunna eller försenade.

Någon sådan överensstämmelse tyckes det mig jag finner
I vårt senaste Kvällssamtal, uti denna din dröm, [115]
Men med ett sällsamt tillägg; var dock inte ledsen.
Ondskan i sinnet på Gud eller Människa
Må komma och gå, således avvis'd, och där lämna
Varken fläck eller förebråelse bakom sig: Vilket giver mig hopp
Att vad som du uti sömnen rystes att drömma, [120]
Vaken du aldrig medgiva att göra.
Var icke modf'lld då, ej heller molnhölja detta utseende
Som van är att vara mer gladlynt och rofyllt
Än närsom sköna Morgonen först ler uppå Världen,
Och låtom oss till vårt friska förvärv uppstiga [125]

Ibland Skogsdungarna, Källorna, och Blommorna
Som nu uppöppna sin famns mest uts'kta dofter
Sparade ifrån natten, och för dig kvarhållna uti sitt förråd.

Så uppmuntrade han sin fagra Maka, och uppmuntrad blev
Hon, men lät tyst en stilla tår falla [130]
Från vardera öga, och tork'de dem med sitt hår;
Två dyrbara droppar ytterligare vilka stod redo,
Var och en uti sin Kristallkanal, han innan de föllo
K'sste som de älskvärda tecken på den ljuva ånger
Och fromma vördnad, vilken fruktade att ha förnärmat. [135]

Så var alla borttorkade, och till Fältet de hastade.
Men först underifrån ett skuggigt trädbevuxet tak,
Så snart som de gick fram kom i full åsyn
Dagbräckningen, och likaså Solen, som knappt var uppstigen
Med hjulen alltjämt sväv'nde öfver Oceanens rand, [140]
Utsköt parallellt mot jorden sin daggstänkta stråle,
Upptäckande ut över det vida Landskap hela Östsidan
Av Paradiset och Edens lyckliga Slätter,
Ödmjukt de sig nedb'jde dyrkande, och begynte att
Bedja sina Morgonböner, varje Gryning vederbörligt avgivna [145]
Av varierande slag, ty varken i de varierande slag
Eller helig hänryckning saknades att de prisade
Sin Skapare, uti passande tonstil uttal'd eller besjungen
Oplanerat, med sådan omgående vältalighet
Flödade det ifrån deras läppar, i Prosa eller allehanda Versmått, [150]
Mer välklingande än det med behövlig Luta eller Harpa

Att mer skönhet tillföra, och de begynte sålunda.

Det här är dina ärofulla verk, Förfader av godheten,
Allsmäktige, din denna universella Inramning,
Sålunda förunderligt skön; hur förunderlig du själv då är! [155]
Outsäglig, den som sitta ovan dessa Himlar
För oss osynbar eller otydligt sedd
I dessa dina lägsta verkanden, ändock tillkännagiva dessa
Din godhet bortom tanken, och Gudomliga Makt:
Tala ni som bäst kan förtälja, ni Ljusets Söner, [160]
Änglar, för ni honom beskåda, och med sånger
Och körsymfoni, Dag utan Natt,
Hans Tron omkretsa fröjdandes, ni uti Him'len,
Uppå Jorden förenas alla ni Väsenden att lovprisa
Honom först, honom sist, honom mellerst, och utan ände. [165]
Vackraste utav Stjärnor, sist uti Nattens tåg,
Om du icke bättre hörde till gryningen,
Säkra löfte om dagen, vilken kröna den leende Morgon
Med din klara lilla Ring, honom prisa uti din Sfär
Medan dagen stundar, i den sköna Första timma. [170]
Du Sol, uti denna stora Värld både Öga och Själ,
Vidkänn honom som den Större, låt ljuda hans lov
Uti din eviga bana, både när du uppst'ga,
Och närsom Middagshöjden uppnåts, och då du nedsjunka.

Måne, som nu bemöta den uppgående österns Sol, nu uppfl'ga [175]
Med de fasta Stjärnor, fasta uti sin Globosfär som flyga,
Och ni övriga fem flackande Eldar som röra sig
Uti mystisk Dans ej utan Sång, genljuda
Hans lov, som ut ur Mörkret uppkall'de Ljuset.
Luft, och ni Element de äldsta födslar [180]
Ur Naturens Sköte, som i kvaternion löpa
I Perpetuell Cirkel, mångformig; och beblanda
Och nära allting, låt er oupphörliga förändring
Växla till vår store Skapare beständigt ny lovprisan.
Ni Dimmor och Ångor som nu uppstiga [185]
Ifrån Berg eller Sjö med dis, dunkla eller grå,
Tills dåsom Solen måla era ulliga bryn med Guld,
För att där stigande hedra Världens store Upphovsman,
Om så för att utsmycka medelst Molnen de färglösa skyarna,
Eller den törstiga Jorden uppblöta medelst fallande skurar, [190]

Stigande eller sjunkande beständigt höja hans lovprisan.
Hans lovprisan ni Vindar, vilka från de fyra Väderstrecken blåsa,
Andas mjukt eller högt; och vaja med era toppar, ni Pinjer,
Med varje Planta, som i tecken på Andakt vaja.
Källorna och ni, som sjunga, då ni framflöda, [195]
Melodiska mumlanden, sjungande betona hans lovprisan.
Förenas edra röster alla ni levande Själar; ni Fåglar,
Som besjungande upp till Himlaportarna stiga,
Bär uppå edra vingar och i edra toner hans lovprisan;
Ni som i Vattnen framglida, och ni som vandrar [200]
Uppå Jorden, och ståtligt framträda, eller lågt framkrypa;
Bevittna om jag bliva uti stillhet, Morgon eller Kvällning,
Till Berg, eller Dalgång, Källsprång, eller den friska skuggan
Vokaliserad utav min Sång, som utlära hans lovprisan.
Hyllad vare den universelle Herren, var välgörande beständigt [205]
Att giva oss blott av godheten; och om så natten
Har hopsamlat något av ondskan eller något fördolt,
Skingra det, såsom nu ljuset mörkret fördriva.

Sålunda bad de uti oskuldsfullhet, och till deras tankar
Den trofasta friden snart återkom och det sedvanliga lugnet. [210]
Vidare till sin morgons lantliga värv de hastade
Ibland de söta daggbestänk och blomster; där alla rader
Av Frukträden överskogsrikt alltför långt utsträckte sig
Och sina övermätta grenar, och tarvade händer för att kontrollera
Fruktlösa omslingranden: eller så leda de Vinrankan [215]
Att med sin Alm förbinda sig; hon mak'de omkring honom lindor
Med sina giftasvuxna armar, och med sig tager
Sin hemgift i de anammade Klungor, att förgylla
Hans bara löv. De sålunda sysselsatta beskådade
Med sympati Him'lens höge Konung, och han tillrop'de [220]
Rafael, den främlige Anden, vilken bevärdig'des
Att färdas med Tobias, och försäkr'de
Sitt giftermål med den sjufaldigt gifta Ungmön.
Rafael, sade han, du hörer vad som upprörs på Jorden
Satan ifrån Helvetet har fl'tt genom dunkelhetens Bukt [225]
Haver uppstått uti Paradis, och huru oroligt
Denna natt det människoparet, hursom han planlägga
Att med dem samtidigt fördärva hela mänskligheten.
Gå därför, halva denna dagen som vän till en vän
Konversera med Adam, uti den Boning eller skugga [230]

Du honom finn'r ifrån Middagstidens hetta tillbakadrag'n,
Att bevilja andrum ifrån dagsverket med en måltid,
Eller med en tids ro; och att sådant samtal inleda,
Som må tillråda honom om hans lyckliga tillstånd,
Lycksalighet uti hans maktbefogenhet lämnad fri till sin vilja, [235]
Lämnad till sin egen fria Vilja, hans Vilja ehuru fri,
Ändock föränderlig; varna honom därför att sig taga i akt
Att han ej sväva alltför säker: berätta därjämte
Om hans fara, och från vem, vilken fiende
Särta fallen ifrån Him'len, nu konspirerande [240]
Fallet utav andra uti liknande tillstånd av lycksalighet;
Genom våld, icke, för det skall bliva motstånd,
Men genom svek och lögner; låt honom detta veta,
Så att icke uti självsvåldlig överträdelse han föregiva
Förvåning, oförmanad, oförvarnad. [245]

Så talte den Evige Fadern, och uppfyllde så
All Rättvisa: ej heller dröjde det bevingade Helgon
Efter att han sitt uppdrag erhåll't; men ibland de
Tusentals Himmelska Värmesken, därsom han stod
Nedsänkt med sina underbara vingar, uppsprang ljuset [250]
Utflygande genom Him'lens mitt; där Änglars Körer
På vardera sidan åtskiljde sig, för hans hast undandrog sig
Genom hela den Empyréiska vägen; tills han vid Porten
Till Him'len anl'nde, porten öppnades vid av sig själv
Uppå gyldene Gångjärn svängande, som ett verk utav [255]
Gudomlighet den suver'ne Arkitekten hade utform't.
Härifrån, intet moln, eller, för att hindra hans syn,
Ingen stjärna fanns emell'n, hur lite han än där ser,
Icke oanpassad till andra lysande Sfärer,
Jorden och Guds Trädg'rd, krönta med Cederträden [260]
Ovan alla Berg. Såsom då vid natten Glaskikaren
Använd av Galilei, mindre förviss'd, observerar
Imaginära Länder och Regioner uti Månen:
Eller Lotsa fram emellan Cykladerna
Delos eller Samos först framträda urskilja [265]
En molntäckt plats. Ned ditåt framåtlutande flygande
Han hastar, och genom de väldiga Eteriska Skyarna
Seglar mellan världar och världar, medelst stadig vinge
Nu uppå polarvinden, sedan med en fläktning kvick
Leka med den fryntliga Luft; tills inom svävanden [270]

Utav Upptornande Örnar, inför alla Fåglar han vara tycks
En Fenix, av alla betrakt'd, såsom den Fågeln allena
Då för att sina lämningars relik nedlägga i sitt skrin
Uti Solens Skarpa Tempel, till Egyptiska Teb's han flyger.

Med ens uppå den Östra klippan utav Paradiset [275]
Han landar, och till sin sanna gestalt återvänder som
En bevingad Seraf; tre par vingar han bar, för att skugga
Sina Gudomliga anletsdrag; det par som klädde
Vardera skuldra bred, föll såsom en mantel öfver hans bröst
Medelst regala Ornament; det mellersta paret [280]
Omgjordade såsom ett Stjärnbeprytt Bälte hans midja, och runtom
Löpte utmed hans länder och lår medelst ludet Guld
Och färger doppade uti Him'len; det tredje hans fötter
Skuggade från vardera häl medelst befjädrat pansar med
Himmelston'd nyans. Likt Majas son stod han där, [285]
Och skakade sina Plymer, den Him'lska väldoften fyllde
Området vida omkring. Direkt igenkände alla de Skaror
Av Änglar honom under sin vakthållning; och till hans prakt,
Och till hans meddelande högeligen hedrade uppreste sig;
Ty till Något meddelande utav hög rang de gissade honom förbunden. [290]
Deras skimrande Tält han passerade, och är nu kommen
Till det lycksalighetens fält, gen' Lundar utav Myrra,
Och blomsterrikhetens Odörer, Kassiaträd, Nardus, och Hjärtansfröjd;
En sötmans Vildmark; för Naturen här
Utav Välbehag som uti hennes ursprunglighet, och lekte som det henne behagade [295]
Med sina Jungfruliga Tycken, framflödande än mer sötma,
Vilt bortom Regler och Konststycken; den enorma sällheten.
Han genom den kryddrika Skogen vidare gack
Adam urskiljde, då han uti dörrens öppning satt
Till sin svala Boning, medans nu den uppstigna Sol [300]
Rakt nedåt utsköt sina glödande Strålar, för att värma

Jordens innersta sköte, mer värme än vad Adam behöver;
Och Eva därinom, skall komma vid sin timma att förber'da
För middagen de välsmakande frukter, aromatiska att behaga
Den sanna aptiten, och att ej giva avsmak inför törst [305]
Utav ambrosiska klunkar däremellan, ifrån mjölkvit ström,
Bär eller Druva: till vilken sålunda Adam ropte

Hasta nu hitåt Eva, och bevärdigad din blick beskåda

Österut ibland de Träden, vilken strålande skepnad
Komma rörande sig hitåt; tycks såsom ännu en Morgon [310]
Uppstig'n vid middagssol; Något stort bud ifrån Him'len
Till oss kanhända han bringar, och skall bevärdigas
Denna dag att bliva vår Gäst. Men gå nu med hast,
Och vad dina lager innehålla, frambringa och upphäll
Uti Myckenhet, lämpligt att hedra och att mottaga [315]
Vår Him'lska främling; väl vi hava råd att förläna
Våra givare med sina egna gåvor, och storligen skänka
Från det storligen skänkta, därsom Naturen mångfaldigas
Uti hennes fertila växande, och genom avbörd'ndet växa
Ännu mera fruktsamt, vilket påvisar oss att icke spara [320]

Till vilket sålunda Eva svarte. Adam, jordens helgade stoft,
Utav Gud inspirer't, litet lager skall tillräckligt vara, där lager,
Alla årstider, mogna för skördandet hänga uppå stjälkar;
Förutom det som gen' sparsamt förvar fastheten tjäna
Att näring bringa, och överflödigt fukt förtära: [325]

Men jag skall uti hast skynda att från varje gren och knopp,
Varje Planta och saftigaste Pumpa upplucka sådant urval
Som våran Änglagäst underhålla, där som han
Beskådande skall tillstå att här uppå Jorden
Haver Gud fördelat sin frikostighet såsom i Him'len [330]

Så sägandes, medelst hastiga blickar ivägskickade
Hon sig vänder, uppå gästvänliga tankar inriktad
Vilken utsökthet att välja från utav den bästa delikatess,
Vilken ordningsföljd, sålunda utt'nkt så att ej blanda
Smakerna, icke välförenliga, smaklösa, utan att bringa [335]
Smak efter smak uppburen medelst mildaste förändring,
Detta rör henne där, och från var spröd stälke
Vadän som Jordens allomfattande Moder giva
Uti Indiens Ost eller Väst, eller kusten däremellan
Uti Pontus eller den Puniska Kust, eller där [340]
Alcinous reger'de, frukter av alla de slag, med skal,
Hårda, eller med mj'ka, eller skäggiga, eller snäckliknande
Hon insamlade, Skatten stor, och uppå bänken
Högar med givmild hand; för dryck Druvorna
Hon krossade, oförarglig must, och mjöd [345]
Ifrån månet bär, och av söta korn pressade

Hon blandar där ljuva krämer, ej heller att hålla dessa
Saknas hennes lämpliga kärleken, beströr sedan marken
Med Rosor och Våldoftar från busken utan rökelse.

Alltmedan vår Ursprunglige store Förfader, för att där möta [350]
Sin gudomlige Gäst, framträder, med ej mer i följe
Beledsagad än av sin egen fullkomliga
Perfektion; i honom själv fanns hela hans värdighet,
Mer högtidlig än den tröttsamma pompa som passar
Uppå Prinsar, då deras rika Följe långt [355]
Utav Hästar framlett, och Knektar insmörjda med Guld
Blända folkmassan, och väl få dem att där gapa.
Närmare hans väsen kom Adam dock ej full av vördnad,
Ändå med ödmjukt sätt och undergiven pietet,
Såsom till en art av en högre Natur, att buga sig lågt, [360]

Talte sålunda. Him'lens infödde, ty ingen annan plats
Än den uti Him'len kunna sådan praktfull skepnad innefatta;
Emedan nedstigandet ifrån dessa Troner därovan,
De lyckliga salar du haver bevärdigats en stund
Att sakna, och hedra dessa, förunnad med oss [365]
Två enbart här, som dock medelst suveränitet's gåva
Denna vidsträckta mark, uti skuggig Boning där bortom
Att vila, och vad som Trädgården mest utsökt bära
Att sitta och smaka, tills denna meridianska värme
Vara över skall, och Solen mer sval då neddala. [370]

Vilket den Änglalika Nåden sålunda svarte milt.
Adam, jag kom därför, icke heller är du sådan
Skapt, eller haver sådan plats här att dvälas uppå,
Som kanhända ofta inbjuda, ehuru Him'lens Andar
Komma att bevista dig; led då vidare dit där din Boning [375]
Öfverskugga; ty dessa middagstimmar, tills då Kvällen nalkas

Har jag efter behag. Så till den Skogklädda Hyddan
De kommo, som liksom Pomonas Berså där var leend's
Med småblomm'r prydd och fragrant våldoft; men Eva
Oprydd, förutom uti sig själv mer ljuvligt fager [380]
Än Skogsnympfen, eller den vackraste Gudinna uppdikt'd
Utav trenne som uti Berget Ida nakna strövade,
Stod där att underhålla sin gäst ifrån Him'len; ingen slöja

Behövde hon, ett Dygdebevis, inga tankar vacklande
Förändrade hennes kind. Vilken Ängeln Hälsningar [385]
Tilldelade, de heliga hälsningsfraser bruk'de
Långt efteråt till den heliga Maria, den andra Eva.

Var hälsad Mänsklighetens Moder, vars fruktbara Sköte
Skall fylla Världen mer talrikt med dina Söner
Än dessa skiftande frukter som Guds Träd [390]
Haver överhop't detta Bordet med. Uppr'st på gräsrik torv
Var deras Bord, och hade mossiga säten runtom,
Och uppå hennes rymliga Ruta från ena sidan till den andra
Hela Hösten låg uppstapl'd, ehuru Våren och Hösten här
Dans'de hand i hand. De samtalade en stund; [395]
Ingen fruktan att Middagsmaten kallna; då sålunda vår
Upphovsman begynte. Him'lske främling, var god att smaka
Dessa gåvor vilka vår Främjare, från vilken
Allt fullständigt utav godhet gränsl'st utmynna, nedkomma,
Till oss för födan och för fröjden haver framkall't [400]
Jorden att giva; smaklös mat kanhända
För en andlig Natur; blott detta jag vet,
Att en Himmelsk Fader giver åt alla.

Till vilken Ängeln svarte. Därför är det som han giver
(Vars lovprisan alltid skall besjungas) till människan delvis [405]
Andligt, kunna ej ibland de renaste Andar finna
Obehaglig föda: men föda lik den de rena
Intelligenta substanserna behöva
Såsom dina Förnuftiga; och bägge innehålla de
Inom sig varje lägre enskild förmåga [410]
Utav sinnet, varmed de hör, ser, luktar, vidrör, smakar,
Avsmakandes dekokter, smältande, upptagande,
Att det kroppsliga till det okroppsliga förvandla.
Ty vet att, vadän som skapades, behöva
Att bli hållen vid liv och med föda; utav Elementen [415]
Föda de grövre de renare, Jorden Havet,
Jord och Hav giva föda åt Luften, Luften dessa Eldar
Eteriska, och såsom lägst först Månen;
Varav i hennes anlete runt dessa fläckar, opurger'de
Ångorna ej ännu uti hennes substanser förvandlats. [420]
Ej heller så utandas Månen någon näring
Utifrån hennes fuktiga återhållsamma Kontinent till högre Globosfärer.

Solen som fördelar ljuset till alla, emotser att
För allt sitt närande i gengäld
Uti fuktiga utdunstanden, och vid Kvällningen [425]

Supera med Oceanen: ehuru uti Him'len Livets
Träd ambrosiska fruktbärande, och vinet
Nektar uppbära, där dock ifrån var trädgren var Morgon
Vi bortborsta den honungslena Dagg, och där finna marken
Bel'gd med pärlglänsande frön: ändock haver Gud här[430]
Varierat sina gåvor så medelst nya fröjder,
Som kunna jämföras med Himmelen; och att dem smaka
Tro ej att jag skall vara kräsen. Så de satte sig ned,
Och till sina livsmedel nedsjönko, icke blott till synes
Ängeln, ej heller uti dimma, den gängse skenbilden [435]
Utav Teologerna, utan medelst livlig expediering
Utav riktig hunger, och av dekokters hetta
Att överbekräfta; vad som återfalla, transpirera
Gen' Andars väsen med lätthet; undra ej heller; om invid elden
Av sotiga kol den Empiriske Alkemisten [440]
Kan förvandla, eller hålla det för sant att förvandla
Metaller utav den orenaste Malm till fulländat Guld
Såsom ifrån Gruvan. Under tiden vid Bordet hade Eva
Hjälpt till naken, och deras flödande bägare
Medelst angenäm vätska bekr'nt: O du oskuldsfullhet [445]
Paradiset Förtjänande! om någonsin, då,
Då hade Guds Söner anledning till att bliva
Betag'n vid denna syn; men uti dessa hjärtan
Reger'de Kärleken den oliderliga, ej heller avund
Kännas till, de sår'de Älskandes Helvete.

Således medelst måltid utav fruktens kött och dryck de hade tillfredsst'llts [450]
Ej att bel'sta Naturen, sinnets plötsliga infall väcktes
I Adam, att ej låta tillfället förbipassera
Given honom av detta stora Möte att veta
Om saker och ting ovan denna hans Värld, och om deras väsen [455]
De som dväljas där i Him'len, vars förträfflighet han såg
Överskrida hans egen så vida, vars strålande skepnaders
Gudomliga skimmer, vars upphöjda Makt så vida
Översteg den mänskliga, och sitt varsamma talande
Sålunda inför den Empyréiske Tjänaren han utformte. [460]

Boende med Gud, nu vet jag väl
Din ynnest, i detta hedrande utav människan,
Under vars oansenliga tak du bevärdig'ts haver
Att inträda, och dessa jordiska frukter att väl smaka,
Icke föda för Änglar, ändock som detta godtagen, [465]
Så att du ej mer beredvilligt kunna tyckas
Vid Him'lens fester vid högtid hava maten förtärt där: dock hur kunna det jämföras?

Till vilket den bevingade Hierarken svarte.
O Adam, en Allsmäktig är, från vilken
Allting mynnar, och upp till honom återkomma, [470]
Om ej depraver'd ifrån godheten, skapade allt
Så till perfektion, hela den första materien,
Förlän'd med olika skepnader, olika nivåer
Utav substanser, och i tingen som leva, av liv;

Men än mer förfin'd, än mer spirituös, och renad, [475]
Ju närmare honom placer'd eller närmare tjänande
Var och en uti sina enskilda verksamma tilldelade Sfärer,
Tills kropp upp till ande verka, till denna gräns
Anpassad för varje art. Sålunda uppspringa
Lättare ifrån roten den gröna stjälken, därifrån löven [480]
Högre belägna, slutligen den skinande fulländade blomman
Som Andarna välluktande inandas: blomstren med sina frukters
Näring för människan, gen' gradvis skala sublimer'd
Till de livsgivande Andar aspirerande, för det köttsliga,
För det andliga, skänker båda liv och mening, [485]
Fantasi och förstånd, varav Själen
Förnuftet erhåller, och förnuftet är hennes väsen,
Resonerande, eller Intuitivt; resonerandet
Är oftast ert, det senare oftare vårt,
Skiljande enbart i grad, av samma art. [490]
Undra då ej, vad Gud för er såg som gott
Om jag ej vägra, utan omvandla, som ni,
Till lämplig substans; tiden må komma när människan
Med Änglarna må deltaga, och där icke finna
Någon olämplig Diet, ej heller alltför lättsam Kost: [495]
Och ifrån dessa kroppsliga näringsämnen kanhända
Kan era kroppar slutligen förvandlas helt till Andar,
Förbättr'de genom tidens gång, och bevingade uppstiga
Eteriska, såsom vi, eller efter behag må

Här eller i Him'lens Paradis dväljas; [500]

Om ni bliva funna såsom lydaktiga, och bibehåller
Oföränderligt hans fullständiga kärlek orubblig
Vars avkomma ni äro. Så åtnjut under tiden
Er arvedel utav den glädje som detta glädjens tillstånd
Kunna innefatta, oförmögna till mer. [505]

Till vilket mänsklighetens Stamfader svarte,
O välvillige ande, nåderika gäst,
Väl haver du lärt den väg som må leda
Vår kunskap, och Naturens skala satt
Från dess mitt till periferin, varefter [510]
Uti kontemplation uppå de skapade ting
Vi stegvis må till Gud uppstiga. Men säg nu,
Vilken betydelse den inneslutna förmaning har, om ni bliva
Funnen olydaktig? kunna vi då önska olydaktighet
Till honom, eller möjligen hans kärlek övergiva [515]
Som skapade oss ifrån stoftet, och placer'de oss här sedan
Full till den yttersta grad utav den lycksalighet
Människors önskan kunna uppsöka eller upptänka?

Till vilket Ängeln, Son av Him'len och Jorden,
Åtföljde: Att du är lycklig, har du Gud att tacka; [520]
Att du fortbl'ver sådan, har du dig själv att tacka,
Det vill säga, din åtlydnad; som står däri.
Detta var förmaningen som var er giv'n; väl bet'nke.
Gud skapte er fulländade, ej oföränderliga;
Och utav godheten gjorde han er, men för att framhärda [525]

Lämnade han det uti eran egen makt, förordnad vare er vilja
Utav naturen fri, icke överbemäktig'd utav Ödet
Det ofrånkomliga, eller er absoluta nödtorft;
Vårt frivilliga tjänande erfordrar han,
Icke vårt nödtvungna, sådant med honom [530]
Finner ingen acceptans, kunna heller aldrig finnas, för huru
Kunna hjärtan, icke fria, prov's huruvida de tjäna
Beredvilligt eller ej, som vilja blott vad som de måste
Utav Försynen, och kan intet annat välja?
Jag själv och alla de Änglars Härskara som stå [535]
Inför åsynen av Gud uppå tron'n, vårt glädjerika tillstånd

Hålla, som ni med ert, emedan vår åtlydnad hålla;
Annan visshet finnes ej; fritt vi tjäna
Därför att vår kärlek är fri, såsom vår vilja
Att älska eller ej; uti detta står vi eller faller: [540]
Och Några äro f'llna, till olydnad f'llna,
Och således ifrån Him'len till det djupaste Helvetet; O fall
Ifrån ett sådant lycksalighetens högsäte till vadan veklagan!

Efter vilket vår store Stamfader talte. Dina ord
Omsorgsfulla, och med än mer utav örats fröjd [545]
Gudomlige handledare, haver jag lyssnat, dåsom när
Kerubiska Sånger om nattetid ifrån de angränsande Berg
Eterisk Musik utsänder: ej heller visste jag
Att både viljan och gärningen har skapats fria;
Ändock att vi aldrig skall bortglömma att älska [550]
Vår skapare, och honom åtlyda vars påbud

Allena, ändock är så rättfärdiga, mina trofasta tankar
Förviss'de mig och ännu förvissa: fast det som du förtäljer
Haver försiggått uti Him'len, uppröres inom mig en viss tvivlan,
Men än mer en önskan att åhöra, om du så medger, [555]
Hela skildringen, vilken ovillkorligen måste vara främmande,
Värdig den Heliga tystnaden att där höras;
Och vi har här ännu högan dag, ty knappt haver Solen
Fullbordat halva sin bana, och haver knappt begynt
Sin andra hälft i den stora Him'lska Zonen. [560]

Sålunda gav Adam sin begäran, och Rafael
Som efter en kort paus samtyckte, begynte sålunda.

Höga spörsmål ålägger du mig, O du förste utav män,
En sorglig uppgift och hård, ty hur skulle jag kunna beskriva
För mänskligt sinne de osynliga bedrifterna [565]
Av de krigande Andar; som utan samvetskval
Fördärvelsen äro utav så mången en gång ärorik
Och fulländad då de där stodo; hur slutligen uppenbara
Hemligheterna utav en annan Värld, kanhända
Ej lagliga att avslöja? ändock för ditt bästa [570]
Är detta utlämn't, och vad som sig höjer över förmågan
Av det mänskliga sinnet, skall jag så beskriva,
Genom att likna andliga väsen med de lekamliga,

Som de bäst må uttryckas, som om Jorden ehuru
Blott vore skuggan utav Him'len, och de väsenden däri [575]
Varandra liknande, mer än som på jorden tänkas kan?

Då ännu denna Världen ej vore, och det Vilda Kaos
Styrde där nu dessa Him'lar svallar, där Jorden nu vilar
Uppå hennes Mittpunkt sväv'nde, då under en dag
(Ty Tiden, ehuru i Evighet, tillämpad's [580]
Uti rörelse, mäta där alla bestående ting
Genom nutid, forntid, och framtid) en sådan dag
Som Him'lens storslagna År frambringar, den Empyriska Skaran
Utav Änglar medelst Imperiska kallelser ditbring'de,
Oräkneliga inför den Allsmäktiges Tron [585]
Oförtövat ifrån alla Him'lens hörn sig uppenbarade
Under sin Hierark uti skinande ordnar
Tio tusende tusenden Baner högt uppr'sta,
Standar och Fanor emellan Förtrupp och Eftertrupp
I Luften framströmmande, och som kännemärken tjänade [590]
För Änglaordningen, för Ordnarna, och dess Grader;
Eller såsom deras glittrande vävnader lovpris'nde bar de
Heliga Minnesmärken, värv utav Patos och Kärlek
Upptecknade eminent. Sålunda när i Globosfärer
Av obeskrivlig omkrets de stodo, [595]
Globosfär inom Globosfär, den oändlige Fadern,
Vid vilken uti den omfamn'nde sällheten Sonen sutto,
Mitt ibland allt som från ett glödande Berg, vars topp
Klarheten hade osynliggjort, sålunda talte.

Hör upp alla ni Änglar, Ljusets Avkommor, [600]
Troner, Herravälden, Prinsdömen, Förmågor, Krafter,
Hör mitt Dekret, vilket orubb't skall faststå.
Denna dag har jag frambringat den som jag benämner
Min ende Son, och uppå detta heliga Berg
Honom invigt medelst smörjelse har, som ni nu beskådar [605]
Vid min högra sida; ert Överhuvud jag honom utser såsom;
Och svurit att jämte Mig själv skall inför honom
Alla knän uti Him'len böjas, och skall honom erkänna såsom Herre:
Under hans stora Ståthållare Styre förbliv
Förenade såsom en enda individuell Själ [610]
För alltid lyckliga: den som icke åtlyder
Mig icke åtlyder, bryter förbundet, och den dagen

Förvisas ifrån Gud och välsignade syner, faller
Ned i yttersta mörker, uppslukad i djupet, hans plats
Förordnad utan frälsning, utan ände. [615]

Så talte den Omnipotente, och med hans ord
Syntes alla väl så bel'tna, synt's alla, men alla icke voro.
Denna dag, såsom andra högtidliga dagar, tillbringade de
Uti sång och dans runtom det heliga Berget,
Mystiska danser, vilka där bortom den stjärnerika Sfär [620]
Utav Planeter och alla hennes Kretslopps arrangemang
Likna närmast, intrikata labyrinter,
Excentriska, sammanflät'te, ändock normala
Mer än de flesta, då de som mest onormala tycktes vara,
Och uti deras rörelser den Gudomliga harmonin [625]

Välblanda så sina bedårande toner, att Guds eget öra
Lyssna förtjust. Kvällningen nu nalkad's
(Ty vi har också båd' vår Kvällning och Dagning,
Våra blott för nöjsam förändring, ej utav behov)
Omedelbart från dansen till den ljuvaste måltid de skiftade [630]
Ivrigt, alla uti Cirklar som de stod,
Borden är dukade, och med ens överhop'de
Med Änglars Mat, och rubinröd Nektar flödade
Pärlevitt, Diamantklart, och såsom massivt Guld,
Frukterna utav de ljuvliga Viner, Him'lens växtrikedom. [635]
På blommorna vil'nde, och med nya småblommor krönta,
Äter de, dricker de, och uti ljuv gemenskap
Intager de stora klunkar utav odödligheten och glädjen,
Säkra från övermättningen där rågade mått enbart begränsar
Överskridandet, inför den fullständigt givmilde Konung, som överöste dem [640]
Medelst ymnig hand, glädjande sig uti deras glädje.
När nu denna ambrosiska Natt med Molnen utströmmade
Från denna Guds höga bergstopp, varifrån ljus och skugga
Utspringa båda, hade den klaraste Him'lens utseende förändrats
Till den angenäma Skymningen (ty Natten kommer inte där [645]
Uti mörkare slöja) och rosornas Dagg gjorde alla ben'gna
Utom Guds vakande ögon att vila,
Vida över hela Fältet, och vidare ändå
Hela denna sfäriska Jord där uti Fälten utsprid sig,
(Sådan är Guds Gårdsplan) den Änglalika skaran [650]
Spridda uti Härer och Led sitt Läger utsträckte

Gen' levande Strömmar ibland Livets Träd,
Oräkneliga paviljongtält, och plötsligt uppresta,
Himmelska Tabernakel, där de sovo
Fläktade av de svala Vindar, förutom de som i sitt förlopp [655]
Melodiösa Hymner om den högsta Tronen
Alternerade hela den långa natt: men så icke vak'de
Satan, så kalla honom nu, hans forna namn
Höres ej mer i Him'len; han av de första,
Om icke den första Ärkeängel, stor i sin Styrka, [660]
Uti bevågenhet och betydenhet, ändock fylld
Utav avund mot Guds Son, den dagen
Hedrad av hans store Fader, och proklamerad
Messias den smorde Konungen, kunde icke bära
Till följd av högmod denna syn, och tyckte sig själv vara förminskad. [665]
Djup illvilja därför upptänkte och förakt,
Så snart som midnatt frambragt den dunkla timman
De mest allierade stilla sovande, han beslut'de
Med alla sina Legioner att sig förflytta, och lämna
Otillbedd, ohörsamm'd den allenarådande Tronen [670]
Föraktfull, och hans närmast underordnade
Vakn'de, sålunda till honom i hemlighet talte.
Sover du, käre Kompanjon, vilken sömn kunna sluta
Dina ögonlock? och uti erinran om det Dekret
Från igår, som så nyligen läpparna passerat haver [675]
På Him'lens Allsmäktige. Du till mig dina tankar
Sedvanligt är, jag mina till dig sedvanligt är att förläna;
Båda vakna äro vi ett; hur kunna då nu
Din sömn åtskilja? nya Lagar du ser inf'rda;
Nya Lagar från han som Regerar, nya sinnen må väckas [680]
I oss som tjäna, nya Rådslag, att diskutera
Det som tveksamt må påfölja; mer på denna plats
Icke säkert är att yttra. Församla du
Utav alla de Myriader vilka vi anför dess ledare;
Säg dem att på order, innan ännu den skumma Natt [685]
Sina dunkla Moln hon bortdrager, skall jag skynda,
Och alla de som under mig sina Fanor vajar,
Hemåt uti flygande marsch där vi innehaver
Nordens Kvarter, där att förbereda
Passande gästabud att mottaga vår Konung med [690]
Den store Messias, och hans nya order,
Som hastigt genom alla Hierarkier

Ämnar att i triumf passera, och avge Lagar.

Så talte den falske Ärkeängeln, och ingi't
Dåligt inflytande i bröstet på den oförsiktige [695]
Följeslagaren; han alla sammankallar,
Eller enskilt en och en, de Styrande Krafter,
Under honom Regenter, förtäljer, såsom han lärdes,
Att den Högste befälhavaren, nu innan Natt,
Nu innan den skumma Natt hade lättat ifrån Him'len, [700]
Skulle deras stora Hierarkiska Banér förflytta;

Förtäljer den anförda anledningen, och kastar sig mellan
De mångtydiga orden och avunden, för att låta som
Eller besudla integriteten; men alla hörsamm'de
Den sedvanliga signalen, och överlägsna röst [705]
Av deras store Potentat; ty stort var i sanning
Hans namn, och hög hans rang uti Him'len;
Hans ansikts'ttryck, såsom Morgonstjärnan som vägleda
Den stjärnfyllda skaran, dem tjus'de, och medelst lögner
Drog med sig en tredjedel utav Him'lens Härskara: [710]
Under tiden hade det Eviga Ögat, vars blick utskilja
De mest abstrusa tankar, utifrån sitt heliga Berg
Och inifrån de gyldene Lyktor som brinna
Nattetid inför honom, sett förutan deras ljus
Uppstigande uppror, sett uti vilken, hur utspritt [715]
Ibland de söner av Morgonen, vilka mängder
Som sammanbands för att motsätta sig hans höga Dekret;
Och leende till sin ende Son sålunda talte.

Min Son, du i vilken min ära jag åser
Uti full prakt, Arvtagare utav all min makt, [720]
Nära det nu oss anbelangar att bliva förvissade
Om vår Omnipotens, och med vilken beväpning
Vi ämnar att kvarhålla det som vi fordom inmutade
Av Gudomlighet eller Rike, sådan fiende
Är nu uppstigande, vilken ämnar att uppresas sin Tron [725]
Jämbördig med vår, alltigenom den rymliga Nord;

Icke heller således belåten, haver i sina tankar att pröva
Uti fältslag, vad vår Makt är, eller vår rätt.
Låtom oss tillråda, och till denna fara draga

Medelst skyndsamhet de styrkor som finnes kvar, och alla bruka [730]
Till vårt försvar, så att vi icke ovetandes förlora
Detta vårt höga säte, vår Fristad, vår Bergskulle.

Till vilket Sonen medelst lugnets aspekt och klara
Gudomliga Upplysn'ng, outsägligt, fridfullt,
Gav sitt svar. Mäktige Fader, du dina fiender [735]
Med rätta förlöjligat haver, och är i säkerhet
Skrattand's åt deras fåfänga planer och gagnlösa tumult,
Mitt spørsmål är om Äran, vilket deras hat
Illustrera, då de åser all Konungslig Makt
Mig giv'n att kuva deras stolthet, och i den händelsen [740]
Veta huruvida jag bliva skicklig i besegrandet
Utav dina Rebeller, eller blir så funnen den värsta uti Him'len.

Så talte Sonen, men Satan med sin Makt
Vida framskr'd uti bevingad fart, en Härskara
Oräknelig såsom Nattens Stjärnor, [745]
Eller Morgonens, Daggdropparna, vilka Solen
Pärlbeströr uppå vart löv och vart blomster.
Regioner de passer'de, de mäktiga Regentskapen
Utav Serafer och Potentater och Troner
Uti sina trefaldiga Grader, Regioner för vilka [750]
Hela Ditt Rike, Adam, ej är mer
Än vad denna Trädgård är för hela Jorden,

Och alla Haven, från ett enda sfäriskt
Utsträckande uti Longitud; efter att ha passer't
Dessa gränser slutligen uti Nord [755]
Så kom de, och Satan till sitt Kungasäte
Högt uppå en Kulle, vida utskinande, såsom ett Berg
Uppr'st uppå ett Berg, med Pyramider och Torn
Från Diamantgruvorna uth'ggna, och Klippor utav Guld,
Palatset för den store Lucifer, (så kallades [760]
Denna Struktur uti människors folkmun
Dialektalt återgivet) vilket ej långt därefter, han
Påverkat all jämställdhet med Gud,
Som en imitation utav det Berget varpå
Messias tillkännag'vs inför Him'lens ögon, [765]
Kongregationens Berg där kallad's;
Ty ditåt saml'de han hela sitt Fälttåg,

Föregivande att hans bud var ett rådslag
Om det storstilade mottagandet av deras Konung,
Dit ock att komma, och medelst förtalandets Konst [770]
Av förfalskad sanning sålunda deras öron greppade.

Troner, Herravälden, Prinsdömen, Förmågor, Krafter,
Om dessa magnifika Titlar ännu förbliva
Icke blott titulära, då gen' ett Dekret
En annan nu haver för sig själv upptag't [775]
All Makten, och oss andra förskuggat under namnet

Den smorde Konungen, för vilken all denna skyndsamhet
Uti midnatts skridande, och brådska att här mötas,
Detta blott för att rådgöra hur vi må bäst
Med det som kan överlåt's medelst nya utmärkelser [780]
Honom mottaga som skall komma för att från oss mottaga
Knä-tribut ännu oerhållen, eländig förödmjukelse,
Alltför mycket inför en, men dubblad hur uthärd'd,
Inför en och för hans avbild nu proklamer'd?
Men ponera att bättre rådpläging kunna uppväcka [785]
Våra sinnen och oss lära att avkasta detta Oket?
Skall ni då underkasta era nackar, och välja att nedböja
Ert fogliga knä? det skall ni icke, om jag kan lita på
Att jag er rätt känner, eller om ni känna er själva
Him'lens Infödda Söner innan ej härskade över [790]
Utav någon, och om ej alla jämbördiga, ändå fria,
Jämbördigt fria; ty Stånd och Klasser
Strida ej med friheten, utan väl den bevarar.
Vem kan då i all rimlighet eller med förnuft antaga
Monarki över dylika som leva rätteligen som [795]
Hans jämbördiga, om än i makt och härlighet mer ringa,
Jämbördiga i friheten? eller som kan införa
Lag och Förordning över oss, som utan lag
ej förirrade äro, än mindre att detta skall vår Herre vara,
Och söka tillbedjan ovanpå skymfandet [800]
Av de Imperiala Titlar vilka oss bedyra
Förordn'ndet att styra, ej att tjäna?

Så långt hade hans djärva tal bortom all kontroll
Sin åhörarskara, då ibland dem Serafen
Abdiel, ingen annan där med mera patos dyrka'de [805]

Gudomen, och gudomligt bud åtlydde,
Så stod upp, och uti kännbart flammande patos
Strömmen av hans ilska sålunda sig mots'tte.

O blasfemiska argument, falska och stolta!
Ord vilka intet öra någonsin att höra uti Him'len [810]
Förväntat sig, minst av allt ifrån dig, otacksamme
Som dig placerar så högt ovan dina Jämlingar.
Kunna du medelst gudlös smädelse fördöma
De rätta Dekret ifrån Gud, förkunn'de och besv'rna,
Att inför hans ende Son med rätta förs'dd [815]
Med Konungslig Spira, skall varje Själ uti Him'len
Sitt knä nedböja, och i denna rättmätiga hedran
Honom bekänna såsom rättfärdig Konung? orätt du säga
Uttryckligen orätt, att binda medelst Lagar de fria,
Och jämbördig över jämbördiga låta Styra, [820]
En ovan alla med oefterträdd makt.
Skall du då skapa Lagar åt Gud, skall du disputeras
Med honom om frihetens fördelar, som skapade
Dig såsom du är, och gav Him'lens Makt'r sin form
Som han där önskade, och begräns'de deras väsenden? [825]

Ändock hava erfarenheten lärt oss hur av det sanna goda,
Och om vårt goda, och om vårt värde
Hur förutseende han är, så fjärran ifrån tankar
Att oss förringa, hellre benägen att bejubla
Vårt lyckliga tillstånd under ett Överhuvud mer nära [830]
Förbundna. Men att det dig föunnat är orätt,
Att över jämbördiga en jämbördig Monark Regera:
Dig själv såsom väldig och praktfull anser i ditt gällande,
Eller hela den Änglalika Natur uti en förenad,
Jämbördig honom den födde Sonen, vid vilken [835]
Såsom hans Ord den mäktige Fadern skapade
Allting, äv'n dig, och alla Him'lens Andar
Av honom skapade äro uti sina skinande grader,
Krönte dem med Ära, och till deras Ära ben'mnde
Troner, Herravälden, Prinsdömen, Förmågor, Krafter, [840]
Krafter Oumbärliga, icke heller av hans Styre förskugg'de,
Utan mer lysande där gjorda, såsom Överhuvud
En uti vår skara således överskugg'd bliva,
Hans Lagar är våra Lagar, allt som är hedrande för honom

Återvänder som vår egen heder. Upphör så med denna gudlösa vrede, [845]
Och fresta icke dessa; utan påsk'nda att blidka
Den upprörda Fadern, och den upprörda Sonen,
Medan inom rätt tid bönfallna Nåden ännu må finnas.

Så talte den entusiastiske Ängeln, men uti hans patos
Ingen instämman ville, såsom ej i säsong bed'md, [850]
Eller säregen och öfverdådig, vid vilket Apostaten
Gladde sig högeligen, och än mer överlägsen sålunda svarte.
Att vi då skapades sägher du? och äro verket
Utav sekundära händer, då värvet där överförs
Från Fader till Son? sällsamt detta nya påpekande! [855]
Doktrinen som vi kunna när vi den väl lärt oss: vem såg
När denna skapelse var? minns du då
Din tillblivelse, medan Skaparen gav dig ditt väsende?
Vi känner ej till någon tid när vi ej var som nu;
Känner icke till någon innan oss, självalstrade, självl'rda [860]
Utav vår egen uppv'ckande kraft, då den ödesdigra Globosfär
Hade krets't i sin fulla bana, var så födelsen mogen oss
För den ursprungliga Him'len, Eteriska Söner.
Vår inflytelserika makt är vår egen, vår egen rättskaffens hand
Skall oss de högsta bragderna lära, bevisligen att där pröva [865]
Vem som är vår like: då skall du få beskåda
Huruvida jämte förbön vi ämnar att
Tilltala, och omsluta den Allsmäktige Tronen
Besvärjande eller belägrande. Denna redogörelse,
Detta budskap tag och frambär till den smorde Konung; [870]
Och ilande, innan illviljan genskjuta din flykt.

Sade han, och såsom ljudet av de djupa vattnen
Ek'de det hessa mumlandet till hans ords applåd
Genom den oändliga Härskaran, ej mindre för det
Var den glödande orädde Serafen, ehuru allena [875]
Omgiv'n runtom utav fiender, sålunda djärveligen svarte.

O fjärmad ifrån Gud, O förbannelsens ande,
All godhet försak'ts; jag ser ditt fall
Bestämt, och ditt hopplösa anhang involver'de
Uti detta förrädiska svek, sprider således smittan [880]
Både utav ditt brott och ditt straff: hädanefter
Var ej längre bekymr'de om hur ni ifrån oket

Av Guds Messias befria er skall; dessa överseende Lagar
Ni nu ej bevärdig's, annorledes Dekret
Emot er utfärdas utan återkall; [885]
Den Gyldene Spira vilken du där avvisade
Är nu en Spira utav Järn att sönderkrossa och sönderbryta
Din olydnad med. Väl så din tillrådan,
Ändock ej blott för dina råd eller hot flyr jag
Dessa de ondskefulla Tält hängiven, på det att icke [890]
Det överhängande raseri't, rasande uti plötsligt nyflammande
Ej särskilja: ty snart så vänta att förnimma
Hans Dunder ovan edert hufvud, uppslukande eld.
Då vem som er skapade lamenterande lär,
När vem som er oskapa kan du skall finna där. [895]

Så talte Serafen Abdiel trogen funnen,
Ibland de trolösa, trogen enbart han;
Ibland oräkneliga falska, ober'rd,
Orubbl'g, oförl'dd, oförskr'md
Sin Lojalitet han behöll, sin Kärlek, sitt Patos; [900]
Intet antal, ej heller någon prövning mot honom smidd
Att där avvika ifrån sanning, eller ändra sitt fasta sinnelag
Dock ensam. Mellan dem alla framskred han och passerade,
Lång väg gen' ovänliga hånanden, vilka han uthärdade
Överstående, icke heller våldet frukt'de alls; [905]
Och medelst replikerande hån sin rygg där v'nde
Mot dessa stolta Torn till snar förintelse förd'mda.

Slut på Femte Boken.

John Milton 1667

LPWJ svensk version 24&30-31/03, 04&08-09/04, 04,06,08,21,28&31/05, 09-10,16-17&19/07, 23,25-
26,30-31/08, 01,04&07/09/11

Förlorat Paradis: Bok I - V (J.Milton)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L Patrik W Johansson med Poeter.se id #26710 innehar upphovsrätten